

УДК 821.161.2'06-312.4
Є27

Віолетта Євтушенко

Є27 За зачиненими дверима / Євтушенко Віолетта. —
К.: Гамазин, 2023. — 336 с.

ISBN 978-966-279-262-1

Так наївно ми вважаємо, що знаємо усе про людей,
які нас оточують... Але, які ж вони насправді?

Замовника ескорт-послуги вбивають у готельному
номері. Але крім жертви в приміщенні знаходилося ще
трое осіб, які спали під час скоєння злочину. За розслі-
дування вбивства береться детектив Роберт Кеснер із
вимушеною напарницею — повією Леею.

Чи вдасться їм розплутати клубок людської брехні,
щоб дізнатися, як убивця залишився непоміченим, і хто
ж насправді є антигером цієї історії?

УДК 821.161.2'06-312.4

ISBN 978-966-279-262-1

© Віолетта Євтушенко, 2023
© ТОВ «Гамазин» (художнє
оформлення, оригінал-макет),
виключна ліцензія на видання, 2023

ЗА ЗАЧИНЕНИМИ ДВЕРИМА

Цікаво, чим люди займаються ночами, коли на ву-
лицях уже ні душі? Що відбувається за зачиненими дме-
рима щасливих сімей? В квартирах стареньких людей?
Чи домівках юних закоханих, які нарешті почали жити
разом? Усі ми бачимо лише образи, які нам показують.
Оцінюємо зовнішність, приписуючи оточуючим, мож-
ливо, непритаманні дійсності, риси характеру.

Що спонукає людей вибрати майбутню професію
у медицині чи поліції, де вони, чи не щоденно, бачать
бруд, кров, смерть чи, навпаки, рятують життя і спокій-
но лягають спати? Хто має право судити рішення, які
ми приймаємо, коли природою закладено, що вижи-
вають сильніші? Чи мають тоді право існувати вбивці?
Гвалтівники? Маніяки? Природа диктує нам, що зміни
у світі, у природі, у соціумі, є невід'ємною частиною
еволюції, розмиваючи рамки моралі в одних проявах
та малюючи їх чіткішими в інших. Чи це ми так лише
виправдовуємо свої дії? Раніше, кажуть, сексу не було,
хоча в сім'ях народжувалося по тринадцять дітей, а за-
раз секс — це всього лиш слово, яке використовують у
рекламі, книжках і піснях. Його почали демонструвати
відверто з приміткою «не забудь про контрацепцію»,
утім проституцію, найдавнішу професію, усе ще не лега-
лізували. Принаймні в нашій країні. То що відбувається
за вашими зачиненими дверима?

Лея швиденько забігла в хол готелю, прикриваючи
голову сумочкою. Сьогоднішня злива аж ніяк не сприя-
ла її зачісці.

— Стільки грошей викинула на довбану укладку
і сраний дощ змив її за лічені хвилини, — бурмотала
вона собі під ніс, шукаючи в сумочці дзеркальце.

— Вам допомогти? — до Леї підійшов швейцар і спокійно окинув її очима. Він, як належно, був вбраний у ліврею і звертався до дівчини з повагою, хоча на його обличчі майнула гримаса осуду.

— Мені потрібне дзеркало... А ще, номер 350... Це який поверх?

— Велике дзеркало з чудовим освітленням ви можете знайти в дамській кімнаті праворуч від рецепції, проходячи повз ліфт. Щодо номеру, то він розташований на третьому поверсі... Мадемуазель чекають?

— Що? — Лея розгублено крутила головою, намагаючись зорієнтуватися, де саме може привести себе до ладу після дощу, тому прослухала запитання швейцара.

— Вас чекають? — перефразувал галантний чоловік.

— Так... Думаю, так. Що ж, я пішла.

Дівчина відвернулась від швейцара і попрямувала в сторону туалетів. Чому вона прийшла до цього дорожчого готелю, було зрозуміло з її вбрання: високі підбори, сігчасті колготи, що вульгарно виділяли її з натовпу гостей готелю, коротенька шкіряна спідниця і рожева коротка шубка. Червона сумочка, якою Лея прикривалась від дощу, була гарною підробкою MichaelKors, чиї сумочки коштували надто дорого для пересічного громадянина.

Праворуч від входу до вбиральні під стіною стояли в ряд три мармурових умивальника, а над ними три величезних дзеркала без натяку на розводи чи плями від води. Ліворуч кілька кабінок з високими, до стелі, дверима.

— Оце я називаю лакшері... — вимовила Лея і підійшла до одного із дзеркал.

— Це ти ще номерів не бачила, — відповів голос із кабінки. Дівчина ледь не підскочила від неочікуваності, та вмить зібралася. З кабінки вийшла ще одна проститутка, на ходу підтягуючи панчохи. Вона оглянула Лею

з ніг до голови і припідняла темно намальовану брову. — Колего.

Лея усміхнулася.

— Помада на зубах.

— Дідько... — Лея кинулась до дзеркала і потерла передні зуби пальцем. Далі вона дістала з сумочки маленький гребінець і почала зачісувати мокрі кінці волосся, але це не давало ніякого результату. Зачіску було безнадійно зіпсовано.

Інша жінка поправила своє декольте, підмалювала довжелезні стрілки і пішла до виходу.

— Там на рецепції є м'ятні цукерки. Візьми про всяк випадок... Це я так... Як бувала, новенькій раджу... — і вона знову оцінювально подивилася на Лею, поправляючи своє довге біле волосся, залаковане в об'ємні локони.

— Я вже рік у бізнесі, — обурилась дівчина, але не грубила, адже вже мала гіркий досвід бійки з проститутками.

— Сімнадцять, — коротко відповіла колега в леопардовій міні.

— Ого, а по вас і не скажеш!

— Знаю, — самовдоволено всміхнулася жінка і вийшла з туалету. Лея ще кілька хвилин покрутилася перед дзеркалом, та зрозумівши, що вже нічого не зробить з мокрим волоссям, змирилася і пішла до ліфтів.

Дівчина натиснула кнопку виклику одразу на двох ліфтах, щоб сісти в той, який швидше приїде. Поруч із нею стояла старша пара. Чоловік роздивлявся Лею, поки його дружина обурливо штовхала його в бік, аби він припинив роздягати дівчину поглядом. Кнопка над дверима одного з ліфтів уже світилася на четвертому поверсі, коли Лея згадала про пораду колеги з туалету.

— Ой, блін, — буркнула вона і побігла до стійки рецепції.

Схопивши там жменю м'ятних цукерок, вона швидко повернула назад, але старша жінка, що стояла в очікуванні ліфту разом з чоловіком, вже гатила по кнопці свого поверху, аби обмежити їх час перебування на одному периметрі з проституткою.

— Зачекайте! — махала Лея сумочкою, але ліфт закрився прямо перед її носом. — От старе стерво... — та, на щастя, у цей момент приїхав інший ліфт.

Підлога коридору на третьому поверсі, як і на інших поверхах готелю, була покритою червоним килимом. Кожен крок по ньому був на стільки м'яким, що високі підбори Леї ніби тонули в ньому, сповільнюючи темп дівчини й ускладнюючи рух. Зупинившись перед дверима номеру 350, вона поглянула на годинник. Десята вечора: не зарано і без запізнь, тому дівчина постукала.

— Хто? — роздався глухий чоловічий голос і важкі кроки попрямували до дверей.

— Аделіна.

Чоловік відчинив двері і, як і всі раніше, подивився на дівчину знизу догори.

— Аделіна... Проходь.

Лея пройшла всередину двокімнатного номера і, поки хазяїн допомагав їй зняти верхній одяг, озирнулася. Посередині кімнати стояли два шкіряних крісла, а між ними журнальний столик з пляшкою червоного Chianti. Вона відвела погляд від пляшки — не любить червоне. Ліворуч під стіною стояв міні-бар, над ним — телевизор. Під вікном навпроти входу був невеличкий шкіряний диван темно-коричневого кольору.

— Бачу, я тебе не вразив, — заговорив господар.

— Прощу?

— Вино. Ти відвела погляд від пляшки, — чоловік підійшов до серванту в лівому куті кімнати і дістав звідти три келихи для червоного. Лея ж продовжила

роззиратись: вікна зашторені, в іншій кімнаті велике двоспальне ліжко, по обидва боки від нього стояли тумбочки з шикарною різьбою, а на них — приліжкові світильники в абажурах стилізовані під дизайн кімнати.

— Не люблю червоне.

— Ох, а даремно, — відповів чоловік, відкорковуючи пляшку. — Riserva Ducale Chianti Classico... Італія... — він понюхав корок. — Герцог Аостський навмисне здійснив подорож через Альпи, аби спробувати вина Ruffino. І йому так сподобалось, що він призначив Ruffino офіційним постачальником італійської королівської сім'ї у далекому 1890 році. Принаймні, така легенда.

— А ви багато знаєте про це вино.

— О, чарівна леді, — усміхнувся він, наливаючи, — я багато знаю про вина. У множині. А це просто одне з моїх улюблених.

— Знаєте, ви виглядаєте доволі молодим чоловіком... Не старше 32.

— Вражаюче підмічено, мені 31.

— Але ви говорите... Незвично.

— Вишукано?

— Нехай так.

Лея підійшла до стрункого чоловіка, аби взяти вино і таки спробувати напій.

— Зажди... Можна на ти? — Лея кивнула. — Може, роздягнешся у ванній?

— Повністю?

— До близьки.

— Як скажеш... — грайливо протягнула дівчина і пішла в іншу кімнату.

Ванна в номері була значно меншою, ніж в лобі. Незважаючи на помпезність двох кімнат, тут не було самої ванни, лише душева. Ліворуч від кабінки стояв унітаз, а праворуч — умивальник з невеличким дзеркалом. Лея

вслизнула зі спідниці і стягнула з себе колготи. Трішки погладивши ноги, ніби намагаючись стерти візерунок сіточки, вона зняла з себе шовкову маечку на тонких бретельках і залишилась в самих трусиках і корсеті з мережива екрю, як просив чоловік, коли викликав її до себе в номер. Лея знову спробувала зачесати своє темно-русяве волосся і на цей раз воно піддалося її маніпуляціям, хоча зачіска вже й не була такою досконалою, як після салону. Дівчина дістала блиск і трішки підмалювала від природи пухкі, малинові губи. Її темні брови були ідеально підведені, а макіяж не потребував освітлення, хіба що можна було трішки припудрити рівний ніс. Перед виходом з ванної дівчина закинула за щоку м'ятну цукерку, яку взяла з рецепції, і вийшла до чоловіка, який вже сидів у кріслі з келихом вина.

— Те, чого я і хотів, — оцінивши дівчину, констатував він.

— Як до вас... До тебе звертатись?

— Костянтин. Величне ім'я, чи не так? Постійний, стійкий. Не даремно мама мене так назвала, — чоловік простягнув Леї келих із вином, — чи, можливо, так мене назвав тато? На жаль, я вже ніколи про це не дізнаюсь, адже він помер.

— Чудове ім'я.

Лея почувалася доволі розкуто, та все ж цей чоловік викликав у неї багато запитань, відповіді на які вона теж, на жаль, ніколи не дізнається. Чому цей красень, з ідеально підрівняною щетиною, звернувся до послуг повії? Не те щоб такого не ставалося раніше, але те, як він говорив, який готель і номер обрав, свідчило, що Костянтин багатий, проте все одно звернувся до неї, звичайної на вигляд дівчини, яка працювала за годинну оплату. Знайшов її на сайті з дурнуватою назвою kittencompany.com, який переважно відвідували юнаки

віком до 25, або ж, навпаки, чоловіки, яким за 40, а тут просто джекпот. Красивий, чудово пахне, одягнутий зі смаком і розбирається у винах. Леї здавалося, що це просто розіграш — такі клієнти траплялися їй нечасто.

— Дивно, уже 10:15. Не люблю, коли спізнюються.

— Ми чекаємо ще на когось? — здивувалася дівчина. Після цих слів вона нарешті звернула увагу на третій келих вина — і пролунав стукіт у двері.

— Який цікавий таймінг! — підірвався Костянтин з місця. — Так, ми чекаємо ще одну гостю.

Лея дивилася услід чоловіку, коли той пішов до дверей. Відчинивши їх, власник номеру привітався, у відповідь пролунав жіночий голос і у проході показала ще одна дівчина за викликом. Саме її Лея нещодавно зустріла в туалеті на першому поверсі. Куртизанка хазяйновито пройшла в кімнату, не дочекавшись запрошення від господаря, і закинула сумочку з шубою на вішак. Зустрівшись поглядами з Леєю, вона звернулася до Костянтина:

— Дорогий мій, я беру подвійну плату за трійничок.

— Ви спізнались.

— Нічого, справжня жінка має змусити кавалера трішки чекати. То що там із оплатою?

— Зачекайте, спершу випийте, — і господар запропонував жінці сісти в крісло, де щойно сидів сам. — Випийте вина... Це Італійське Riserva Ducale Chianti Classico. Колись герцог...

— О, сухе, обожнюю. За нас! — перебила його гостя і піднесла келих вгору, пропонуючи присутнім цокнутись.

— Як негарно з мого боку. За вас, леді! — Костянтин підніс келих і зробив ковток.

— Я Розана! — пафосно виголосила жінка, звертаючись до Леї. — Де я можу переодягнутись?

— Там ванна, — Лея вказала пальцем у бік кімнати.

— Іду.